AUREL RĂU

OPTZECI DE POEZII

Editura Virtual
2011

ISBN(e): 978-606-599-579-6

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranţă anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancţionată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U. K.

Cuprins

PORTRET
FLOAREA DE STÂNCĂ
EMOŢIE DE PRIMĂVARĂ
IZVORUL
MĂRUL ROŞU
LÂNGĂ RÂUL CLAR
O TURMĂ DE OI TRECE PRIN ORAŞ
PESTE RÂU SE APLEACĂ SALCIA
REGII SCIŢIEI
ECOU DEPĂRTAT
PRÂNZ LA CHERHANA
INSULĂ PLUTITOARE
TATA SE DUCEA ÎN CÂMPIA ARDEALULUI
FIRAVELE FETE
FRUCTELE PĂDURILOR
ÎMI PARE MEREU
LIPSEŞTI ÎN SEARA ACEASTA
MEDIODIA
ÎMI SCRIU DE ACASĂ
CASA LUI CRIŞAN
VECHILE DANSURI
PE ÎNALTELE RELIEFURI
RUGĂ DE RÂU
CÂNTEC ŞOPTIT
VASUL MIRACULOS
CÂNTEC LA LUNĂ
JOC DE DOI
SUB UN LUNG TURN CU CEAS
EXPERIENŢĂ
PATRUZECI DE ANI
VEVERIŢA SE JOACĂ
CANDELABRU
IUBIRE FĂRĂ LIMITĂ
ZI DE NOIEMBRIE
ŞOAPTA
LUCIAN BLAGA
DRUMUL ÎN PĂDURE

BABA-OARBA
7 VACI SLABE
OMUL DE BOSTAN
ÎN JURUL ARICIULUI
DANS CU MĂŞTI
DIPLOMATUL MIRON COSTIN
VECHI JOC DE COPII DIN MUNŢI
POEŢII VECHI
PE SPALIERI
JOC DE COPII
ÎN SPRE 50 DE ANI
ELEGIE LÂNGĂ ZĂPADĂ
FRIPTA
DRUMUL BUNICULUI CĂTRE CASĂ PRIMĂVARA
SEPTENTRION
ROMANŢĂ VECHE
MORILE
SUNETE
LEGĂNĂRI
ARPEGII I
ARPEGII VII
OMUL DE ZĂPADĂ
MORMINTE TURCEŞTI
CĂMILELE
ÎN MUZEUL CZARTORYSKI
TRUVER LA FÂNTÂNĂ
FIŞĂ
SCRIIND CU PIXUL
CĂŢELUŞA PECHI
MONORIME 83
COLIND
„NUMIŢI PE CINEVA CARE SĂ VORBEASCĂ
ÎN LOCUL DVS. ÎN CAZ CĂ LIPSIŢI”
FOTOGRAFIE LA MINUT, VECHE
HORĂ CU BA
HORĂ CU DA
LOCALISME
ICOANĂ PE STICLĂ
EVADĂRI
CEI TREI CRAI

LEAGĂNUL
DANS PE GRIND
MAGI ŞI STEA
GRAVURĂ

Ediţia aceasta este o născocire de autor. Într-un sens o replică pe cont propriu la ceva ce fusese, într-o colecţie „cele mai frumoase poezii”, cu versuri proprii, o antologie iniţiată de o editură de stat, printr-un alt veac, şi într-o cărticică format cvasi-similar (10/14) care avea pe una din clape inscripţia: „În aceeaşi colecţie au apărut: Ghiorghios Seferis, Heine, Jonckheere, Vasko Popa, Octavian Goga, Rainer Maria Rilke, Carl Sandburg, Iannis Ritsos, G. Călinescu, Iuvenal, V. Voiculescu, Rabindranath Tagore, Lucian Blaga, Eugenio Montale, Maacedonski”.

Prin ani, liniile unui profil se pot accentua ori atenua, într-un teatru situaţiile noi putând fi alte confirmări, unde textul, replicile sunt anterior date. Punând, într-un grad, la o încercare inclusiv ochiul poliedric al oficiului critic, nu mai puţin sus timp. De astă dată, cu mai multe irosiri în volume, dinainte, văd o chemare la rampă, nu şaptezeci, cât se nimerise a fi numărul titlurilor sumarului din 1967, ci - în relaţie cu un an, din calendar, 1930, cum şi-ar dărui singure un mănunchi de flori de câmp - optzeci de poezii, care se cred toate frumoase.

PORTRET

Încep să-mi caut portretul în arborii
Cu coaja crăpată...
Întotdeauna când vântul de primăvară
Loveşte coroanele lor a cădere
Urc pe colină să-i aud sunând
Ca nişte apuse oşti răscolite.

Din toţi, aleg pentru suflet stejarii.
Ocolesc sălciile cu plânsul lor lin
Care prea des îmi ţin calea în ora serii
Şi un grai robust, un suflu ca de furtună
Râvnesc prin toată fiinţa deasupra
Florilor mărunte şi vesele.

Aş vrea, soarta să nu mă găsească
Pierdut în aleanuri tomnatice;
Ochii mei prin care pătrund culorile,

Auzul meu prin care lumea cântă,
Mâinile mele prin care toate s-au făcut
Să umplă preajma de focul fără margini
Al dorului vechi de mai bine.

Vuiţi arbori, soarele-i sus prin foi.
Timpul sculptează în trunchiurile noastre
Slove adânci. Însă omul neînchinat
Leacul şi-l bea din izvoarele curcubeului
Şi stând în faţa anilor hrăpăreţi
C-un fier mai dur îi înseamnă.

FLOAREA DE STÂNCĂ

Verzuie, tivită cu-argint,
Străluce pe stâncă sihastru.
Şi-o boare pe sus adiind
O datină-n cerul albastru.
În pacea severei lumini,
În aspra tăcere din veacuri,
Evocă ai şesului crini
Şi nuferii calmi de pe lacuri.
Bătrânele roci în popas
Privire-i trimit idolatră
Că singură-n toamnă-a rămas
Şi încă mai arde în piatră.
Se mişcă atât de uimit,
Atât de intens străluceşte,
Că muntele-ntreg, de granit,
Învie prin ea şi trăieşte.

EMOŢIE DE PRIMĂVARĂ

Vine un an şi altul şi altul.
Soarele fulgeră cerul, înaltul.

Vezi câte flori primăvara aceasta?
Tu deschide spre Someş cu zgomot fereastra

Şi caută-n turburea lui oglindă.
Vezi? eşti mai tânără iar. Te cuprindă

Freamătul valurilor – şi al ramului
Ce se reflectă în aburul geamului!

Eu, voi intra în pădurea-nverzită;
Acolo, din fluiere moi de răchită

Susură vântul. Şi pasărea cearcă
Noi melodii, inedite parcă.

Şi rarele pâlcuri de tristă zăpadă
Se roagă luminii să nu le vadă

Şi îmi aduc aminte agale
Paloarea din iarnă a mâinilor tale.

Dar toate acestea s-au spus, s-au spus…
Şi totuşi, prin ele, mi-i sufletul sus

Cu frunza, cu soarele, cu cerul înaltul.
Vine un an şi altul şi altul.

IZVORUL

Ţâşnit din lanţul mineral
Şi viu întruchipând azurul,
Sub şase brazi sticleşte purul,
Întâiul râului cristal.

O clipă sau de mii de ani
Oprit stă-n aer ca o spadă,
Apoi se-ntoarce scurt să vadă
În valea unde trec ţărani.

Sub conul soarelui, de fum,
Migrează plutele departe
Prin ceaţa joasă… şi se-mparte
O turmă la răscruci de drum.

E-ntâiul lui abecedar,
Întâia frământare-n aer.
Un pas, un zvon, un zbor, un vaer
Şi lumea fără de hotar…

Dar iată-l coborând haihui,
Cântând hoinar din trepte-n trepte,
Pe când molifţi cu braţe drepte
Răsfrânţi dansează-n stropii lui.

MĂRUL ROŞU

Pe masa mea şi-a găsit loc
Un roşu măr.
De lumină îmbată
Foile, cărţile, camera toată.
Roşu de tot ca o sferă de foc.

Doar o mică,
Albă,
Rotundă
Pată
— Ca o lacrimă —
Se vede-n mijloc.

O amintire de-o frunză lăsată.

Şi-mi pare, cum stau şi privesc
La mărul de-acasă primit,
Că seamănă lacrima asta
C-un ochi cunoscut, liniştit,
Prin care se uită la mine
Grădina în care-am crescut,
Altoii cu flori şi albine,
Lucerna cu fluiere line,
A sturzilor gureşă gloată.

Şi copilăria-mi toată.

LÂNGĂ RÂUL CLAR

Ea vine lângă râul clar în sus.
Ce foc mă arde încă nu i-am spus.

Pe malul unde-aştept ar vrea să treacă;
O punte din senin spre râu s-apleacă

Şi – zbor albastru pe tăcerea apei –
Ea trece puntea. Doamne, ce aproape-i!

Obrazul pal, piptănătura blondă,
Le frânge-o clipă unda vagobondă

Şi silueta, ca un fulger mut,
Din râul clar în suflet mi-a trecut.

Vai! oare eu i-am scris aici să vină?
Sunt ca o umbră prinsă de lumină.

O TURMĂ DE OI TRECE PRIN ORAŞ

O turmă de oi trece prin oraş.
Tiling, talang – clopotele-n cale.
Printre-naltele ziduri, pe asprul pavaj, „Ce stranie vale!
Par să îşi spună cu glasuri de trâmbiţi trudiţii glotaşi.

Şi turma se-nşiră subt ploaia de marte.
Ciobanu-n cojoc, cel ce merge în frunte, priveşte,
pe gânduri, departe,
Între el şi oi, sub dăsăgi un asin se-ndoaie.
Printre căldări şi sumane doi miei tineri
Scot din desagi oacheşe boturi pe care apa şiroaie..

Şi alţi doi ciobani păşesc după turmă.
Păşesc impasibili, dar când
Vre un camion se iveşte, auzi-i cum strigă la oi,
bâtele ude săltând!
Trei câni bătrâni pe trotuare se-aţin şi-n urmă.

— Unde vă duceţi, măi români?
— Până la Sibii ne ducem noi.
— Dar până acolo, calea e lungă, de săptămâni!
— Sântem învăţaţi, de departe venim, tot prin
vânturi şi ploi…

Iar poetul aude în timpuri de jale
Cântul Mioriţei sminti agale.
Şi ploaia deasă pare un codru uriaş:
Turma se duce pe străzi, prin oraş…
Tiling, talang - clopotele-n cale.

PESTE RÂU SE APLEACĂ SALCIA

Peste râu se apleacă salcia.
Ca nişte sfori lungi
crengile-atârnă.
Din vârf
pornesc. Cu mâna le-ajungi.

Pe aici veneam cu o fată.
Cât de frumos era!
Pieptănătura bogată
cu salcia semăna.

Verzi şi adânci ca şi-acum
tremuratele foi,
sunând,
peste-al apei fum

cădeau.
Şi cădeau peste noi.

Adia vântul încet,
clătind iarba şi puntea.
Ochii mei urmăreau
linia gurii, fruntea…

Peste râu se apleacă salcia,
ca în ziua dintâi.
Pletele-i mari, şcolăreşti,
îmi vine să le mângâi.

REGII SCIŢIEI

Fără de seamăn e somnul vostru,
regi tenebroşi ai Sciţiei.

Ca-ntr-un vis de poet
vă leagănă cântecul mării.

Din loc în loc, în puterea stepei –
călătoare valuri de pământ,
asemenea mormintelor…
Dar numai stelele vechi ce-au văzut
şi clipesc tainic
ar putea desluşi care-i opera omului,
care opera firii…

Veţi fi încetat în războaie grozave
sau de bătrâneţea frumoasă…

Căci atât de împăcat şi solemn
aţi coborît în moarte.

Nimic nu vă nelinişteşte.

Chiar şi când viscolul cade din nord
răscolind pământul şi aprinzând zăpada
şi umplând de groază casele noastre –
de bună seamă vă spuneţi că nu e nimic…
sau că sunt numai oştile înfrânte
ale lui Darius ori Lisimah
care se întorc bâjbâind, istovite
şi nu ajung în sud niciodată.
Nu mai ajung niciodată.

ECOU DEPĂRTAT

Mă gândesc la femeile grece
când umblau pe aici.
Naltă a crescut trestia,
seducător de mlădie.
Mă gândesc la femeile grece,
trestia-i cu amintiri…
Amurgul în raze de aur
mângâieri petrece.

… La Histria, poarta cetăţii
rămăsese deschisă.
Şi vântul sufla nepăsare
În ziua aceea.
Şi bărbaţii ieşiseră toţi
plutind către Insula Şerpilor
cu navele-n mare,

Atunci, de pe lacul Razelm
au căzut piraţii…
Frumoase-s femeile grece
pe vechile amfore…
Line,
fragile vibraţii…
În ziua ce se-ngrozea…

Nalte au crescut trestiile
foşnind uitare.
Numai acorduri de harfe
în cerul bătrân.
Dar când de pe Razelm tiranic
năvăleşte vântul,
cum se mai zbat şi plâng şi rămân
cu faţa spre mare!

PRÂNZ LA CHERHANA

Din mahune cătrănite ies pescarii
Şi fac foc pe ţărm înalt, la cherhana,
În ceaun dă apa-n clocot. Marea s-a
Resemnat şi joacă alb între fruntarii.

Vântul aprig a cedat şi el; apasă
Sus pe dig un pâlc de sălcii violet.
Borşul brun, urcând prin aburi moi, pe masă,
Umple clipa cu miresme de oţet.

Iar în ceşti cu smalţ albastru şi cu floare
Curge-acum „1001”, vinul roş.
Prin oglinda saramurei, nori scămoşi
Trec spre far ca nişte paşnice vapoare.

Şi mai trec frumoşi nisetri, lungi păstrugi,
Pui de somn, toţi mustăcioşi şi clăpăugi
Şi-un calcan c-un singur ochi mereu deschis
Peste vastul apelor abis.

INSULĂ PLUTITOARE

În amurgul presărat cu aur,
printre linişti mari şi nemişcate,
vine-ncet o insulă de plaur
răspândind sub cer singurătate.

Ca-ntr-o arcă a iubirii, naltă,
a urnit, să umble fără ţintă,
nuferi albi şi galbeni crini de baltă,
trestii lungi şi tufe moi de mintă.

Cât va rătăci aşa-ncărcată,
cărui ţărm o va sorti destinul?
Patru zări uimite, deocamdată,
strălucesc în ea ca-n cupe vinul.

Cu vibrări, de nimeni descifrate,
duce-n lumea largă, pare-mi-se,
somnul cel mai legănat din toate,
cele mai nepământene vise.

Şi atât de falnică sub cer e
şi atât de mică şi-nfricată –
tocmai cât să poţi, dacă s-ar cere,
să te-ntinzi alături cu o fată.

TATA SE DUCEA ÎN CÂMPIA ARDEALULUI

Tata se ducea în câmpia Ardealului…
Lăsa în urmă cortegiile de munţi,
Lăsa în urmă grija ogoarelor,
Prindea la căruţă cai negri
Şi în ritmul domol al roţilor subt povară
Cobora spre câmpia Ardealului.

Era demult, în lume sfârşise războiul
(Cel dintâi război mare - cum se spunea),
Satele se înşirau unele după altele
În lătrat de câini şi miresme de iarbă tăiată
Şi cu popasuri la crâşmele unde se tocmesc
şi se cheltuiesc oamenii.
Trecerea lui o vestea, nelumească,
O torţă de smoală şi câlţi.
Urmau apoi orele nopţilor, singure…

În dreptul lunii se aşezau nori vineţi
Cu chenar de aur şi formă de vultur;
Prin noroaiele-adânci caii umblau cu paşi
de resemnare,
Oraşele se revelau prin turlele cu ceas,
Pe lanţul întins tata-şi sprijinea capul.

Şi până târziu deasupra lui cântau stelele,
Suia la cer, asemeni ciocârliilor, cântecul greierilor,
Slomneau copitele de pământ şi clinchetul frâielor,
Murmurau focurile ce parcă înviau, parcă mureau,
Departe, la o stână din câmp, alcătuită din taine;
Toate se-ncrucişau deasupra şi-i traversau somnul
Şi se scufundau în sângele lui subt puterea nopţii…

Acum, anii aceia s-au dus, au crescut copiii,
Părul a prins şuviţe de zăpadă, drumurile s-au strâns
Ca firele de aţă pe un ghem, s-au întors acasă.
Şi rosturile acelor ani s-au închis, ca poveştile
cu hanuri.

Unul din băieţi, pe cai de metal iuţi ca vântul,
Aduce acum printre munţi comorile oraşelor.
Iar altul, îndrăgostit de drumuri, străbate mereu
Aceleaşi locuri mereu şi necunoscute locuri
Ca să asculte cântecele vechi şi noi ale zilelor
şi nopţilor.

FIRAVELE FETE

I

Nu poţi nimic să întorci, au trecut anii-aceia.
Florile acelea de cais până la una s-au scuturat.
Se chemau când Maria, când Ioana…
Se chemau când Elena,
În pâlpâirile lor de stele mici şi turburate foarte.

Le păstrăm în inimi. Adânc în inimi rămân,
Lângă primele cărţi descifrate la marginea somnului,
Lângă primul înot cu mari ochii deschişi pe sub râuri,
Peste pietrele-n mii de culori, lunecând fermecat.
Stau acolo tăcute. Dar iată, un grilaj înflorit,
Un murmur de tocuri prin piaţă, o punte zvârlită
Grăbit peste lac, o deschidere bruscă de uşă
Pe un strâmt coridor de liceu — şi-mpietrirea s-a frânt:

E totul în vuiet. Se întorc vaporoase şi grele
Mirate, pierdute priviri. Încărcate de-o vastă
Părere de rău. Progresează subţiri, calde talii,
Unduindu-se lin ca o lume de plante acvatice,
Adâncindu-se-n noapte cu braţele lor veşnic albe.

Le descifrezi glasul. Şi-i recunoşti, iată vocea cântată,
Cristalină, ce aminteşte privighetori şi o casă de sat,
În care, venind de pe câmp, ai dat buzna cu-ai tăi
Să te aperi de ploaie. Cei mari trăncănesc despre grâu,
Sub fruntea ei joacă pe un caiet pătrăţele şi cifre,
Iată vocea şoptită. Care se-ascultă. A unei mâini ce flutură
O batistă enormă ca o enormă dalie întoarsă,
Iată vocea rugând, iată plânsă, iată zori delirând
În acest vesel glas. Iată vocea uşor tremurată,
Întretăiată. În marile-i spaţii de tăcere, trenând,
Când braţele s-au atins şi se tem să rămână, ca între fulgere,
Îşi strecoară de sus nişte plopi respiraţia grea
Şi se disting două clare bătăi ca de tâmple sau aripi,

Singure în golul imens la hotarele toamnei.

II

Îngândurat şi vesel, aprilie, anotimpul şcolăriţelor
Va fi descins acum în memoria lor derutată.
Cu dureri prea mari pentru mintea adolescenţilor, lung
A trecut războiul prin veac lăsând în arborii caselor
Lună romantică şi un dor fără margini de a trăi.
Îţi aminteşti. Au murit treptat îngrozitoarele tunuri,
S-au pus foşnitoarele rochii… De pe umbrite alei
Curg spăimântătoarele acorduri ale unei viori ţigăneşti.
— Ai văzut! Îmi spune. Ai văzut? Printre crengi lopătând,
Sub vântul bătând sacadat, peste sânii ei mici
Sticleşte în bătaia stelelor un şirag de mărgele,
Adus de pe undeva de prin Tatra
Într-o sarmană raniţă…

III

Cu începutul, anii au trecut. Pe nesfârşite drumuri
Vârstele pun sure cercuri. În largul şuvoi
Al vieţii, sunt mândre-mpliniri. Însoţindu-ne trecerea,
Firavele fete de-atunci azi duc alte-ntrebări
În privirile lor. În această extatică noapte
Când stau la fereastră şi numele lor îl ascult,
Le salut sfios cum aş sta pe un chei în amiază.
Le urez drum bun în lumină! Prin parcuri, în vânt,
Pe terase, pe câmpuri, sunt noile flori fără număr,
Noile primele şoapte…
Dar cele de-atunci
În inima noastră vor rămâne etern neschimbate.

Nu cunosc plânsul. Nu mai pălesc întâlnind
Vârstele sure. Nu ştiu tăgada, uitarea…
Sunt mereu prezente. Doar ochii lor vii, dilataţi,
O părere de rău încă pun în întinderea orelor,
Acum când prin noapte străbat… Oare unde se duc
Unduindu-se lin ca o lume de plante acvatice?

Le strigau: când Maria, când Ioana…
Unde se duc
Luminându-mă straniu cu braţele lor veşnic albe?
Unde se-ndepărtează? Cine-i acel care râzând
Le sărută în treacăt şi în viscolul mare se prăbuşeşte?

FRUCTELE PĂDURILOR

1

Noaptea prin somn au venit la mine
Apariţii stranii, derutându-mă la-nceput.
— Noi suntem arborii! decretară cuvinte
Şi se băteau de drumuri ca lungi aripi negre.
Noi suntem arborii... Inima-mi se opri
Şi vroi să ţipe. — Noi venim de sub munţii
Rodnei, şi-l căutăm pe hoinarul de ieri
Care-alerga desculţ pe sub bolţi enigmatice.
Am venit să-i aducem prinosul pădurilor,
Câte s-au copt prin climele verilor...
Mult mă uimiră, cu glasuri. Când luna
Se aprinse în vânt. În lumina-i văzui
Ramuri la nesfârşit împletindu-şi coroanele
Peste râuri de-argint şi poteci albastre.

Într-adevăr, dacă mi-aduc aminte,
Voi sunteţi arborii Rodnei! cunosc chiar locul
Din care v-aţi rupt lunecând până-aici,
Părăsind lămpaşele de zăpadă ale Pietrosului.
Uite, voi sunteţi fagii. Laudă am s-aduc
Jirului brun descinzând fără grabă
În părul electric al mistreţilor. Voi — stejarii,
Ţinând pe tave de cleştar belşugul
Ghindei. Voi — bunii, generoşii aluni.

2

Un cântec de slavă, pentru fructele pădurilor!
A-nflorit primăvara, florile s-au scuturat
Şi, lacrimi de mărgean, prin ierburi, cu miile
Se risipiră fragii. Prin verdele fraged,
După un copil prins de groază aleargă şarpele
În opturi lungi şi sub salve de cuc.
Un cântec de slavă, pentru ofrandele pădurilor!
În coş cu nuiele, sub foi de podbal

Ciuperci regăsiră umbra. Cu glas de moarte

Cerbi depărtaţi îşi strigă prin muguri dorul
Spre un clar fără pace al izvoarelor.

3

Mă voi duce din urmă (cu grave reproşuri
La adresa celui pierdut printre cărţi),
Mă voi duce, sub clare văpăi şi sub neguri,
Până în caldul august, acum când zilele scad.
Ehei! modulează cineva. Din zare în zare.
Şi fetele munţilor, pe guri de raiuri,
Se-nşiră bătute de lună. Un fluier
Se răsuceşte în jurul molizilor. Ehei,
Ursul s-a făcut nevăzut! Ciocănitoarea
Caută aur sub scoarţă. Şi-n căzi adânci
Se adună amurgul smeuriu, sau dulcile
Trofee-ale smeurei coapte. Cu fetele
Acestea din mit, cu aceste făpturi înalte
Care-şi zgârie gleznele prin rugii tineri
Voi cânta toată noapte la focuri.

4

Acum, că în somn au venit să mă vadă
Codrii copilăriei, fie-mi iertate
Ritmul potolit, rătăcirea cuvintelor.
Am înţeles: pe Carpaţi, cu tăriile ei
Toamna instaurează roşul şi galbenul,
Frunzele trebuie să sune în ramuri
Bătăi de clopot — şi să cadă enorm,
Desfăşurându-şi zborul până la umerii stâncilor.
Fără de mine au cântat prigoriile
Şi fără — arţarul s-a-mbolnăvit frumos
Întrecând stelele cu fascicol de raze.
Am lăsat periplurile mele silvestre
În inima pădurarilor. Mereu
I-am auzit toată vara, umblând ca grădinarii
În jurul sălbaticelor tulpini…

Voi sunteţi arborii.
Cântecul acesta la voi mă poartă.

ÎMI PARE MEREU

Îmi pare mereu că mi-apari prin cineva
În locuri imposibile, departe…
În colţuri de stradă, în nopţi enigmatice
Din zgomotoase oraşe streine.
Femeia se-apropie încet, grăbit;
Inima la pândă, ca lupii.
Femeia se-apropie, trece — m-a minţit
Părul ei blond, vaga melancolie
A privirilor duse în infinit.
Trupul tău fuge din ea, deodată,
Umbletul tău, pe coline de aur,
Umbra ta iarăşi în sălcii şi-n vin…
Am să mă rog pentru noi într-o carte.

LIPSEŞTI ÎN SEARA ACEASTA

Lipseşti în seara aceasta şi mi-eşti dragă.
Atât cât dragostea, vastă mai poate fi.
De-acum, s-ar spune, pot liniştit să trec
Cu chipul grav, concentrat, prin cetate,
Vorbind cu pietrele şi copacii.
Vârsta mi-e scrisă pe faţă, şi pot
Să trec liniştit printre glasuri şi foşnete;
Fetele toate, în rochii subţiri,
Venind cu gene de umbră, nu râd
Când le las să-şi ducă neprivite parcă,
Pulpele ca nişte superbe lacrimi.

MEDIODIA

Sus, în cetatea Sighişoarei, sus,
Trot, trot şcolăriţele.

Se adună în pâlcuri să citească afişul,
Râd deodată unui gând fără cuvinte,
Se uită la caii târgoveţilor.

Trot, trot. Soarele, din belşug.
Sânii deformează jerseele roşii.
Genţile-abia şi le duc.

Şi-n vânt
Atâta istorie şi geografie…

ÎMI SCRIU DE ACASĂ

Îmi scriu, de acasă, că orbeşte bunicul.
Asta-nseamnă că muntele din faţa casei
Aşezată acolo departe-ntre ape
Unde un pod de lemn sună de paşi grăbiţi
Nu se mai face niciodată verde
În urma nopţilor mici din april
Când o mie de privighetori (sau numai una
cu mii de glasuri)
Încep să cânte în sălcii, după grădini.

Asta-nseamnă că vântul venind de peste câmpie,
Unde a scuturat petalele perilor sălbatici
Şi a bătut în porţile de lemn din mai multe sate
Spre a stârni moriştile cu zvon de bondar cănit,
Nu mai înclină în largi amurguri
Lungile trâmbele fum spre nord.

Asta-nseamnă că verile toate, cari vor veni,
Iernile toate cu sănii zburând năpraznic,
Fagii din marginea zării şi zvelţi mesteceni
Repetând prin ani toate undele curcubeului
Şi făcând sufletul să tresară de-atâtea ori
Cu gândul la plug şi la seceri, la timp de coasă —
Nu mai răsar din ţărână şi din azur,
Sunt mereu albastre şi-amestecate.

Îmi scriu, de acasă, că orbeşte bunicul.
Mâinile lui, învăţate cu frigul
Şi cu focul din arşiţi, muncite optzeci de ani,
Îmi apar pentru o clipă dinainte, speriate,
Cum ar căuta ceva nedesluşit...
Apoi mă găsesc, devin dintr-odată sigure.

Suntem pe un drum de demult, drumul suie
Şi pe când palma mea înfloreşte-n căldura lor
El se apleacă să ferească din cale un ram cu spini
Rătăcit de prin arborii lumii.

CASA LUI CRIŞAN

„Capul lui a fost înfipt pe casa lui,
iar celelalte părţi ale corpului s-au trimis
pentru a fi împlântate pe străzi.”
(Dintr-o scrisoare, Alba Iulia, 31 martie 1785)

— Acum eşti din nou aici… Vântul îţi sună
Prin orbitele goale şi prin gura deschisă,
Ca printr-un steag dac…

— Da, de aici văd pădurile-nsingurate.
Sunt foarte lăsate spre văi, prind mugur,
S-au făcut frumoase dintr-odată.

— Acum pe drumurile ce joacă spre Mesteacăn
Se văd umblând stegarii Împăratului,
Şi pumnii mâinilor tale, care se strâng
Departe unul de altul, s-au uscat
Albaştri, secaţi de sânge.

— Da, mâinile mele sunt departe.
Vor fi tăcând acum… Pe sărmane case pustii
Parcă s-ar stinge-un bucium…

— Acum e iar frig şi vântul te clatină.
Sprijină-ţi urechea stângă pe paiul meu,
Luna tocmai răsare pălind şi vrea
Să-ţi lumineze tot chipul.

— Da, luna-i frumoasă peste păduri.
Şi simt cum cineva se uită la mine,
Mă vede din arbori şi nu vrea să plângă.
Pumnii mei i-a furat din răspântii
Şi-i duce să doarmă liniştiţi subt pietri.
Are-n ochi parcă argint.

— Acum noaptea e fără sfârşit.
Parcă ne-am smuls din pământ şi sub mine

Mici au rămas cetăţile ferecate,
Oarbe, neputincioase ca moartea.

— Da, drumul ni-i fără sfârşit.
Aşa cred şi eu că umblăm printre zile
Şi nopţi, neînvins. S-au făcut foarte mici
Stemele prinţilor, turmele clopotelor…

Numai buciumu-acela parcă mai sună.

VECHILE DANSURI

Vechile dansuri reapar uneori
În săli de bal, sub mari candelabre,
Candelabrele se rotesc încet ca nişte stele
Prin sute de ani, nu dau ameţeală.
Şi vechile dansuri coboară din viori
Şi din lungi alămuri, din clape vibrate.
Au chipuri de-o sobră melancolie.

Ele spun, plutind: „Am slujit pretutindeni.
Şi la curţi regeşti, şi-n tavernele porturilor,
Şi-n largi saloane, grele de adieri,
Şi-n prag de mai, la serbările proletarilor.
Lăsaţi-vă-n braţele noastre de aer,
Căci versurile ne-au fost simple săli de trecere
Şi pământul un singur parchet”.

Şi mai spun, cu suflet: „Ne faceţi loc!
Am dăruit roze şi am înfipt pumnale,
Ne-am strecurat în sângele părinţilor voştri
Şi-am pregătit nunţi şi-am aprins regretul
Şi am fost iubirea prin toate ţările,
Căci păstrând ritmul nu am schimbat
Decât cel mult partenerii”.

Şi viorile plâng aşteptări sub lună
Sau cuprinderi, valuri cu bărci voluptoase.
Inimi se-apleacă peste inimi, parcă dorm,
Rochii graţioase imită vârtejuri
Şi viaţa se duce. Lăsaţi-vă-n braţele
noastre, de aer; nu dau ameţeală.
Tristeţea, n-o-nchizi în săli de bal. Candelabrele
Sunt prinse direct de cer.

PE ÎNALTELE RELIEFURI

Cunoşti podişul unde şerpii sug stelele.
Drum odihnit, de ierbi rotunde şi stei,
subt paşi curge-acolo şi istoveşte.

În aspru ţinut, printre cremeni, uşor
se prăpădeşte cel nedeprins.
Sub clopotul cerului, mare inversă,
profilurile noastre de crai lunari
în rea-naintare se văd din văi,
înşirate pe-o margine.

Şi totuşi podişul acesta conduce
spre-o ţară de foc, doar de unii-ntrevăzută.
Ochiul, încordat până la sângerare.
Nimbul pădurilor, ce de jos părea nimb,
roţile acvilei,

zimbrii din asfinţituri…
Piscuri posibile, dănţuind pe-aproape…

Anii mai puţini.

RUGĂ DE RÂU

Greu e ah greu e
să ai să te caţeri printre conurile vulcanilor,
şi să te zgârii de cuarţuri.

Greu e ah greu e
acolo unde bezna-n lumină se travesteşte
să ţii o parcelă de claritate, o undă
indivizibilă,
un murmur neîntrerupt.

Greu e ah greu e
să-ţi duci printre creste, sub măguri şi prin câmpii,
prin ierburi streine şi la roţile morilor,
aceeaşi,
perechea ta de maluri.

Greu, mult mai greu decât să mori în războaie
ori să stai suspendat în spaţiu.

Greu e să-ţi faci din sunet casă,
din oglinzi
un destin.

CÂNTEC ŞOPTIT

Cântec domol, de legănat teii…
Drag mi-i de cineva, drag.
Cântec pierdut, pentru paşii femeii
care prin somn, noaptea, se retrag.
Cântec visat, de scuturat petale,
Dor mi-i de cineva, dor.
Cântec şoptit, pentru inima dumisale
În care toate drumurile mor.
Şi pentru orele sale toate,
Care amestecate cu gânduri mici sânt
Şi care se întorc la mine prin toate
Lucrurile de pe pământ.

VASUL MIRACULOS

Vasul în care se topeşte cositor
şi argint şi aur la nesfârşit,
În care metalele fierb în clocot
ca un lapte făgăduit;
unde caratele tari se coc
şi ating durităţile pragul râvnit,
În larmă de iad şi-n adânc tăcute
combustii, de nimeni cunoscute;
din sfânt corindon alcătuit;
vasul acesta miraculos
până la urmă s-a topit.

CÂNTEC LA LUNĂ

Lună rotundă şi mare deasupra Ardealului,
deasupra cetăţilor vechi şi deasupra câmpiei.
Lună deasupra colinelor lungi, înclinate spre Mureş,
deasupra prispelor albe unde dorm fete.

Umblă aşa, liniştită, cum umblă, noaptea,
caprele sălbatice pe stânci sau ochii izvoarelor;
cum umblă amintirile prin suflet, cum umblă noaptea
prin străzi cotropite de somn şi prin somnul oamenilor.

Şi nu-mi hărăzi, glas din necuprins, decât gânduri
de un cântec,
şi aprinde-mi iară în sânge dorul de drumuri.
Şi du-i celui treaz vestea bună că sânt
la fereastră
în noaptea de iunie!

JOC DE DOI

Mâinile ei frumoase, prelungi,
mâinile lui prelungi;
ochii ei mari, împăienjeniţi,
ochii lui împăienjeniţi;
respiraţia ei înaltă, pierdută,
respiraţia lui pierdută

s-au căutat toată noaptea-n somn.

Era târziu şi era departe.
Luna fugea printre nori şi se ascundea,
se aprindea şi se stingea
printre scamele foarte albe
în ţară
de lacuri şi păduri.

Mâinile lui faimoase, prelungi,
mâinile ei prelungi;
ochii lui mari, împăienjeniţi,
ochii ei împăienjeniţi;
respiraţia lui înaltă pierdută,
respiraţia ei pierdută.

SUB UN LUNG TURN CU CEAS

Într-un oraş din adâncul Transilvaniei.
Laşi Loara, Turingia, Pragurile şi Pusta,
laşi Poarta şi Pindul, laşi Bosnia, Prislopul,
şi deodată: în ţară de dincolo de păduri,
ca Iancu de Hunedoara când umple deasupra munţilor
pocalul său roşu ce râde stelelor.

Acolo în Transilvania, sub un lung turn cu ceas
murmurând toată noaptea şi uitându-ţi-se în sânge
cu mari ochi de bufniţă galbenă.

Singurătatea îmi pune pe cap coroană de flăcări,
timpul mă trage pe roată în faţa obştei —
stihuitor, om câştigându-şi traiul
din cuvinte, din garmond, din întâlnirea
de fiecare clipă cu aspra

întrebare
care asfinte, care asfinte
în lacrima tuturor.

Vin la voi să descânt sau vin la voi să rostesc;
sau să vă plimb numai aşa prin dreptul ochilor
această pană de păun a desprinderii, votivă,
din Austrii, această coamă
de roib al lui Pintea, fluturând, această larmă
de gnomi ce strâng aurul pe sub rocile Apusenilor
pentru steme… În rest…

Dar cine să-ţi împrumute imensa lui togă albă,
cu un rictus? Abstractă, sub stările ei de foc,
planeta — în roi de mesagii. Laşi Loara,
Turingia, Pragurile şi Pusta, laşi Poarta
laşi Pindul şi Bosnia, Prislopul…

EXPERIENŢĂ

Cum să mă apropii de noaptea orbului?
Când desprind cel dintâi cuvânt
lumina-ncepe deodată în ochii minţii
să vină de prea departe ca din povestea
genezei,
de peste ape —
iar imaginea izvorăşte din morfeme şi din consoane
de parcă nu eu exist, ci vederea pe veci pierdută
domneşte singură-n
golul pe-a cărui margine
mă clatin, mereu mai stins.

Rămân în preajmă-i tăcut şi-amân o clipă — mai mult…
Să mă aplec peste-acea fântână, să renasc
ca din cenuşă. O schiţă atât de veche
a feţei, în linii acum schimbate
ori în schimbare. Nori vagi care-n cerul pur
şi mov tocmai strică, destramă
o formă aşa perfectă de corabie,
de ulm,
de trei magi,
pe care foarte cu greu le-au împlinit pe deasupra
caselor
din apus…

E noaptea orbului grea ca o primăvară
pe care-o simţi dintr-un mormânt. Mă spune câinele,
mă spune fumul mânat de vânt,
mă spune liniştea bruscă din casă. Dar omul meu,
bătrânul cu mâinile ca nişte grape
urnite acum, ghicind
unde-s ţigările de pe masă, chibritele,
e-atât de calm — Cine spune, cine trece?
e în război sau pe câmp?
e-ntr-un oraş, sau undeva-n tinereţe?
pierdut e cine?

PATRUZECI DE ANI

Am fost în deşertul Ţin.
Am aruncat pe drum armele, sfeşnicele
şi podoabele femeilor, ca să trecem
cu bine pustiul Ţin.
Şi mult ne-a fost dor de cântec;
şi se iveau ca fantasme prin marginile memoriei
acordurile de harfe din vechiul templu.
Şi am ieşit din iadul Ţin.
Prorocii au îmbătrânit şi au murit rând pe rând,
copiii s-au făcut mari şi au râs de bătrâni
şi cu teama de fiare, ce ne pândeau din tot locul
şi cu somnul prin ţarini, ne-am deprins.

Acum, se va cere să dăm lupta.
Păsări cântă fără tăgadă prin arborii
promişi.

Arde muntele Nebo
în daruri. Înfrânt este „Regele
Mardonului, regele Haţorului”

şi „Regele Dorului, din plaiul Dor”

VEVERIŢA SE JOACĂ

Oltei

Noi pe zăpadă suntem forturi negre.
Veveriţa se joacă şi pata ei albă
de
pe
piept
este când sus când jos
este când sus când jos;
pădurea nu cunoaşte migrena
la atâta rotire, răsturnare, frumos.

De pe brad pe molift, pe zadă…
Cât de lent cel mesteacăn
se prosternă când forma se decide să treacă-n
altă formă, nici cursă nici cuib

între labele mici o alună adevărată
jderului în frunte o alună de foc
poetului o privire fulgerată

prin care spaima, tenebrele, tot ce-i fiară
se-ntreabă o clipă apoi surâd
cântă-n crengi
în pământ
şi iar simţim dinspre soare sau într-o doară
vânt de nunţi ce-nfioară.

Basmul ei nu cunoaşte umbra mea,
cercul dur ce se strânge în jurul tulpinilor.
Pe zăpadă suntem forturi negre.
Veveriţa se joacă.

CANDELABRU

„De-acum pe cărţi…”
Bacovia

Cât mi se pare de frumos, seara…
Zeii mei de argint, de abanos
s-au retras fără zarvă — la mănăstiri,
în cimitirele parcelate,
în grădinile
numai toamnă, sau doar în fum.
Atunci, vin din nou, purtători de nimburi
şi au trupurile lor iarăşi şi ochii
scăpărători de-nceput de gând.
Aud cum coboară râul din munţii moţilor
şi duce ocult spre mare
leacuri line, speranţe, lacrimarii,
frânturi de aripi, rădăcini.
Aş gândi că sunt părăsit.

Preajma doarme cu oamenii care mâine
îşi sună paşii în zori
când vine somnul buimac peste-aceste rânduri
şi ce mai poate despresura.
Se văd prin fereastră deasupra turlelor catolice
Carul Mare, Găinuşa, Luceafărul —
mă întreabă
dacă mi-i bine…
E frumos astfel seara în Ardeal
şi vin în casa ta oaspeţi
păduri, ţări străine, oraşe
şi stau la masa tăcerii cu tine,
la cina ta cea de taină
ca să nu mori de tot, să te pierzi
prin atâta întins neţărm.

IUBIRE FĂRĂ LIMITĂ

Între munţii Rodnei şi Călimani
pe un drum care leagă provincii
trec din când în când.
Trec fără să ştiu,
cum nu ştie
podul de lemn din răscruce
că la-ntoarcere-l iau cu mine.
Deasupra, orizontale ploi de stele
migrând în sens contrar;
jos, piatra, căruţe cu mici lămpaşe
şi corul antic al vântului.
Între timp, inima-şi aminteşte:
de oameni care umblă să scoată aurul
ca sobolii, pe subt pământ;
de oştiri ce roiesc în toate zările,
se ucid, mai înalţă câte-o cetate
şi sfârşesc uitându-şi graiul şi banii
prin muncele fără nume.

Atât de înalt şi atât de stins
un dangăt prelung de clopot —
Invocă sau plâng pe cineva…
O pasăre doarme pe-o piatră scrisă,
moara mănâncă râul.
Pururi. Şi pururi o casă albă
ce mai stă între două ape.
Un tânăr cu ochii iluminaţi
privind încordat să surprindă clipa
când luceafărul schimbă garda.
Nu-l abat ploile dinspre măguri,
zăpada cu diamante,
strigările tainice ale cărnii.
Va sfârşi prin a birui?
Îl vor smulge din acest privilegiu unic
pândirile turburi ale eriniilor,
anii
şi nepăsarea?

Îl iau iar cu mine la întoarcere?
Salvăm de fapt ceva?

ZI DE NOIEMBRIE

Ziua mea, o zi de noiembrie.
Soarele vine printr-o pulbere difuză
apoi străluceşte cu un fast dureros
în cea mai grea cumpănă din an
când culorile
din melci îşi scot ocrurile grozave.
Prin margini sunt mari bufniri de iarnă
şi-amiezi care fug spre sud.
Încât pe o orgă cu sonuri stranii
se visează-n nopţi cântul.
Tinereţea e pusă-n gardă
că vast şi mirare vin după joc
şi mereu va fi joc prin lume.
De aici faţa gravă
a frazei, când droaia de iambi răzleţi
ar putea duce-n iureş pe munţii zeilor
cereşti nunţi de muguri.

Ziua mea, o zi de noiembrie,
fiară ce-mi doarme-n sânge.
Floare de crizantemă,
monetă
zimţată de dinţii larilor.
Să-i caut o zare ceva mai blândă,
mai posibilă, mai destinsă.
lată suflu o cometă din cuvinte
În norii cenuşă verde.
Am crengile mâini lunecând pe cer,
duc vuietul val de val.
Ştiu straturi de cremene care scapără.
E-atâta mişcare-n cuiburi…

ŞOAPTA

Ai înţeles greşit, vroiam să nu înţeleagă ceilalţi
— vocile groase,
grotescul râs;
abia-mi ţineam răsuflarea,
sub mască.

Sosind în sfârşit în grabă la locul ştiut
din Catul
din Ovidiu
din Petrarca,
am fost atât de surprins să constat că n-ai venit.

LUCIAN BLAGA

la a doua întrupare prin harul
mâinilor lui Romul Ladea

„Calea aici ce greu se găseşte”
graiului,
vai,
de pământ!
„Lucian Blaga e mut ca o lebădă”,
„zăpada făpturii ţine loc de cuvânt”.

Dar lacătul fără îndurare
Încerc să-l desferic.
O singură undă de surâs pe faţa lui
cumva de tresare,
„dezbracă patria de întuneric”.
Ci el, ca printr-un somn „lângă Sibiu, prin lunci”,
printre stejari…
Clipa nu mi-i
sustrasă vastei reverberaţii…

„Adus puţin din umeri
şi aplecat peste întrebările lumii”,
pogoară marile spaţii
ale privirilor tale nelumeşti,
de sorb,
care văd „în adâncuri toate misterele”,
peste sufletul nostru turburat şi orb,
peste vetrele noastre
şi peste sferele
unde păsări măiastre
zboară,
vechi luminând înaltul!

„De pe-un umăr pe altul
tăcând” îţi treci „steaua ca o povară”…

DRUMUL ÎN PĂDURE

Ah, mereu un drum, mereu un drum, ah
Îl încep prin pădurea plină de crengi ca o taigă.
Şi oricât merg, oricât merg, înaintez, străbat,
Drumu-i tot la-nceput, drumul nu dă în luminiş.
Însemn trunchiurile, pripoarele, izvoarele, stâncile
Între muşchiul lanterne verzi şi-ntre steaua polară.
Ah un drum, ah mereu, mereu un drum, ah,
Care nu se repetă dar sfârşeşte de unde-ncepe.
Disperat, urc în vârf de molifţi şi văd roată
Numai pânde rotunde ori ţuguiate, de crengi.
Cântă păsări în nuntă, şi jgheaburi, şi vântul
Şi deodată sunt iar în acelaşi decor ştiut.
Cunoscut îmi e numai acest decor; luni şi ani
Merg uitându-l şi iar dau de el ca de-o zare.
Nici un semn nu-mi slujeşte. Şi câte asemeni versuri
Se vor scrie pentru simpla învârtire a roţii.

Ah un drum, ah un drum care nu duce nicăieri,
Luminişul e doar tărâţa pe care-o presari mergând.
M-am născut în pădurea plină de crengi ca o taigă,
Toate drumurile sunt drumuri care sfârşesc unde-ncep.

BABA-OARBA

Regele nou alerga prin cimbru,
regina-l vedea cu sânii.
Perdeaua bluzei pierdea semnul răului
care-n nori de catran pândea.
Regele îi putea prinde mâinile
şi gleznele, ca-n lasouri.
Dar ea vede numai cu sânii,
îl crede încă-ntre fulgere.

7 VACI SLABE

Fiecare zi e un dar pentru înţelept
O de ar trece aceste zile proaste
aceste şapte vaci slabe. Bărbatul de ceară
şi femeia de ceară
şi împăratul de ceară
care lucesc în muzeul de ceară al capitalelor
au ştiut n-au ştiut.

OMUL DE BOSTAN

Omul de bostan l-am cioplit.
L-am scobit şi l-am lustruit.
Lumânarea, prin gură, prin ochi, prin nas,
stă cu vâlfele la taifas.
Dar vâlfele sunt pe dealuri, la foc puţin.
Cu el cum îmi luminez,
se face inima gheaţă în huhurez,
imperii se duc şi vin.

ÎN JURUL ARICIULUI

Noi nu-ntrebăm dacă-i place.
Ajunge că orice sunet e şi zvâcnire.
Izbim din vătrai şi-i seară.
Iar larma, prin carnea cetăţii lui,
prin câlţii acelor lui antene.
Cum ar plânge metamorfoze
ori ginţi dispărute şi fără scriere,
adulmecă luna plină;
ascultă-n pământ ca un arbore.
Noi nu-ntrebăm dacă-i place.

DANS CU MĂŞTI

De fapt, iubeam, uram.
Mă poţi întinde pe roată, eu te privesc
drept în faţă, fiu al femeii.
Sunt portocale în geamuri şi sori în geamuri,
sunt stele-n geamuri şi luni în ramuri
şi ce-i dacă, vezi doar, îmbătrânim,
ne julim, ne ciupim,
ne tutuim. Am o fată de măritat,
am o aftă de vindecat.
Printr-o tumbă. Decât să te vinzi pe-un os,
mai bine-n draci pân-la os.
Mai bine criţă şi-n panglici şi-n obrăzar,
mai bine-n doi prin mărar.
Sunt portocale în ramuri şi luni în geamuri
sunt stele-n geamuri şi sori în ramuri.
De fapt, iubeam, uram.

Mă poţi întinde pe roată, eu te privesc
drept în faţă, fiu al femeii.

DIPLOMATUL MIRON COSTIN

… Dar peste noi nu ne place *să să lăţască*.
Ce imens dar memoriei!
Şi bea cu turcii cafele şi râd cu toţii.
Şi-i taie capul Cantemir.

VECHI JOC DE COPII DIN MUNŢI

— Cimil, cimil, moartea mi-i soră.
— Unde ai dat de ea?
— Pe-un drum nebătut.
Avea ochi de iezer şi mâini de lut.
— Avea bot de leu,
Mânca dintr-un blid cu Dumnezeu.
— Mergea şi venea,
Zicea că ne schimbă pe toţi în stea.

POEŢII VECHI

Capul ce se pleacă... Şi toată noaptea
rândunele-n cuibul lor ciripesc de săbii
şi de penaj şi de ouă şi... *nu-l taie*...
Şi vântul dă şovăielii-un ghiont.

PE SPALIERI

Să stau frumos şi
să strig „Aur!”. „Soare!”
am crengile-n lungul sârmelor.

De cel din dreapta şi
cel din stânga
iau act.

Aşantinşitoţişirodind…

JOC DE COPII

„Are-un covrig pus de-o parte
cine scuipă cel mai departe!”

Strâns, printre dinţi. „Până-n grindă!
Până la trepte! Până-n tindă!

Până-n cer! Până-n creasta curcanului!”
Ploaia sună pe ţigla anului

Iar. „Sunt admişi, s-au clasat
toţi care au scuipat!”

ÎN SPRE 50 DE ANI

Umblă-n aprilie şi în mai, pe câmpuri,
frate statornic florilor de măr, de cireş, de prun;
adormi în plin soare pe stăvilar lângă undiţă.
Nimic nu e fără sens în dialectica devenirilor.

Şi lasă să te întreacă-n agoniseli toţi şi toate.
Din fuioare de sălcii groase îţi leagă la gât cravată
şi fredonează cu mestecinii şi cu plopii argintii.
O să vezi cât de simplu se-mpacă viaţa cu moartea.

De lilieci, de şopârle, de rouă, nu te feri.
Înspre 50 de ani se mai poate să fii nebun.
Nu pierde luna mai şi aprilie, ţine minte.
Cai fluturându-şi coama sunt semnul că n-ai greşit.

Şi că dreaptă răsplată îţi vestesc vizitii serii —
berzele plutitoare, fântânile fără cumpănă,
turlele singuratice şi iubitul, iubita.
Orice s-ar spune, pleacă, şi nu-ntreba cât jertfeşti.

ELEGIE LÂNGĂ ZĂPADĂ

Tu eşti tot frumoasă şi stai în faţa mea
şi nimeni că povestim nu crede.
Luceferii sunt mai mici decât ochii-ţi grei,
salcia trece prin preajmă, şi ea ne vede.

Cuvintele, raiuri, cum le stârneşti, leagă
din nou continente, prin foarte sus.
Faţa ta palidă şi sfertul de lună
întreg, până la munţi m-au supus.

Să-ţi reţin mâinile, aş putea, libere
cum din veac se retrag foşnind...
Un zimbru, cred, negru, sau o pasăre,
la sticlirea inelului, s-a făcut de argint...

Oraşele, marea, aceleaşi clopote,
ce-nalte, să le mai sui!
Din glande, din sânge, sau doar din fosfor
deodată gustu-amărui

spre dulce, al gurii tale: te găseşte
şi-i centru lumii. Sub vechii sângeri
până-n seminţe ajung, până-n rădăcini
acorduri de alb, voci de îngeri.

FRIPTA

Veacul, cetatea, strămoşii, urmaşii, statul
joacă cu mine fripta.

Întind palmele, ca un bătrân, venit din ninsoare,
deasupra plitei,
ca un orb spre un punct de sprijin,
şi sunt plesnit.
Cu precizie.

Poc, face veacul.
Poc, mă cârpesc cetatea, strămoşii, fraţii,
urmaşii.
Poc, poc.

Ei! dac-ai mei… Ei! se-ntâmplă,
mai pot surveni schimbări,

ei, asta-i situaţia! Ochii
în patru,
ei, şi tu!
Şi îmi întind palmele iar.

Le întind, ca un bătrân, venit din ninsoare,
deasupra plitei,
ca un orb spre un punct de sprijin,
le-agit, le trag,
de-acum fript.

Poc, face veacul.
Poc, mă cârpesc cetatea, strămoşii, statul,
urmaşii, fraţii.

De-o viaţă.

DRUMUL BUNICULUI CĂTRE CASĂ PRIMĂVARA

Bunicul vede un foc subţire
(fiindcă focul, noi l-am aprins, din frunze verzi);
se va ghida după acest punct de reper fix,
oricât un vânt s-a stârnit din faţă.
Bunicul trece printr-o-ncercare grea azi.
Se-avântă el, dar vântul culcă uneori flacăra
şi-atunci e-asemeni unei movile, fără putinţă
de-a smulge câmpul din rădăcini.
Ochii lui nu văd mai sus ca iarba.
Se opinteşte, însă picioarele-i ursuze
ascultă şi nu ascultă, ai zice:
jumătate de om călare, doamne sfinte,
pe jumătate de iepure şchiop!
Suflăm în foc să-i putem scurta bunicului
drumul prin an către casă.

N-are nici traistă pe umeri, nici săcure,
păsări îl strigă din toate crângurile.
Cunoaşte stelele, dacă seara va fi să-l prindă.
De rătăcit, negreşit nu încape vorbă.
Cal să-i trimitem, în tot ţinutul nu se găseşte.
El vede focul, un foc subţire.

SEPTENTRION

„Nişte paseri străine…”
M. Sadoveanu

Toată seara aţi şuşotit, aţi curs spre sud,
tăinuind cu acoperişurile, cu hornurile, aţi desenat litere,
acum eu trebuie să mă culc,

vă scriu oricum acest răvaş, pe care-l leg în
vârful nucului, ba al plopilor jumuliţi de vânt, să mai şi
citiţi.

În felul acesta, de fapt, nu dorm, sunt cu voi în
adieri, deasupra râului, între Orion şi Pleiade, la drum.

A fost bun, n-a fost bun, programul, în deltă, în
munţi, lângă lacuri, în văi, pe Baltica-n sus

pe unde globul, ca un dovleac (sau ca o pară,
după Columb), încărunţeşte până la alb (vezi bătrânii
urşi)?

Şi ambianţa, prielnică iubirii? reproducerea, în
formă?

vă întoarceţi sporiţi, înghiontiţi destul, de noile
generaţii?
Pierderi sensibile

În condiţiile vânatului, dar şi legilor
de protecţie? Într-un cuvânt, v-a plăcut, nu v-a plăcut la
vikingi, la slavi, la sarmaţi, la germani, la daci?

Stă în picioare, intact, calendarul vostru, mereu,
ca şi ieri, de faraoni, de felahi, de scribi?

E un noroc, un blestem, să nu depinzi de
samsari, de strămoşi, de urmaşi, de vameşi răi?

Toată seara aţi şuşotit, aţi curs spre sud, aţi
schimbat impresii printr-un albastru ideal.

Semnele stelelor, în scădere, hieroglife! Nu
complică, în textul nou, de palimpsest, dinspre zori?

Oricum nu-l voi descifra, aşa că nu ezitaţi,
scrieţi, răspundeţi, deasupra hornurilor, caselor, sus,
sus, în unghiuri, în romburi, în dreptunghiuri, în line
elipse până, săgeţi în arcul Istrului, aveţi fortul Balcanilor
în faţă, cunoscut, şi lunecaţi din Septentrion

şi mă lăsaţi părăsit şi amorţit şi fericit... să
primesc iarna

ROMANŢĂ VECHE

Ce-i vom cere poetului
să citească —
e sâmbătă seara,
va urma bineînţeles dans,
s-au îmbrăcat în taft fetele,
dar ce să citească poetul ca să fim
şi unii şi alţii
chit?

Să citească despre Coreea
să citească despre Plan
să citească despre Stalin
să citească despre Vietnam
să citească despre chiaburi
să citească despre pace
să citească despre trecutul
blestemat

S-au îmbrăcat în taft fetele,
s-au strâns pâlc băieţii,
lampa arde cu pară —
un petromax.
Dar ce va citi poetul,
va citi nu va citi,
ce să citească poetul ca să fim
În leat
ca un răsărit?

Să citească despre Coreea
să citească despre Plan
să citească despre Stalin
să citească despre Vietnam
să citească despre chiaburi
să citească despre pace
să citească despre
trecutul blestemat

MORILE

Ca nişte boi tolăniţi de veacuri pe mal
stau şi ronţăie grâul câmpului.
Roata urneşte cristale de apă
care se sparg de barda lunii.
Prin întuneric mâna străină găseşte pulpa
străină. Câini răzleţi
sau vreun cocoş fără somn zăpsesc duhuri.
Făina-n saci — alte trupuri.
În ferestruică îşi fac ivirea cele trei stele
În chip de greblă cu dinţii rari
şi furişat, din zăpadă, într-o zvâcnire
de iscoadă rău-plătită
vântul sau anii o iau spre muriţi trântind porţile.

SUNETE

Aurică, spuneau
Aurele
Aurel
Aur
Au

Iar eu reuşisem
ca un câine
să fiu chiar aceste sunete

Hau, făceam
Ja,
Da, spuneam
Si, spuneam
Ne

Nemaiştiind unde mi-e capul
de parcă cine ştie ce mare lucru
mi-ar fi dat

Rău
rău destul
destul de rău numai cu atât să te
mulţumeşti

Pe pământ

LEGĂNĂRI

Eu aş fi vrut să mai rămân,
Eu trebuie să plec.

Lent, Carul Mare-ncărcat cu fân
Suie ca un culbec.

Pentru că mâine nu mai pot,
Măre, să vă vorbesc

Iau azi Pleiadele şi pe tot
Românul îl sorcovesc.

De o iubire să mai scriu
Dat îmi e nu mi-e dat

Cu ochii tăi înflorind pustiu,
Orion, zmeu săltat.

Mult de mai mers n-a rămas.
Cel mult doar cât

Din Andromeda până-n Pegas.
Sau nici atât.

ARPEGII I

Mă duc pe unde-i mai faimoasă *iarna*,
Asemănări cercând să-i dau zăpezii.
Aleg un câmp cu spini prin care lupii
Adevăraţi n-ar fi exclus să umble.

Şi-n urmă, fum e-acum oraşul, susur,
Ca o femeie care-n drum ezită.
Pe scena albă, vastă, seara-şi face
Intrarea-n mantii mai de preţ ca vinul.

O clipă, nu ştii: Viaţă stă sau Moartea
În dosul zării, soarta să ţi-o latre.
Zeesc de-atotstăpân tronează-albastrul,
Prin care-ai scris un vers pân-la pădure.

Deodată-n suflet luna strigă: „Hombre!”
Şi-apasă pe trăgaciul ei năpraznic.
Asemănări zăpezii nu-i mai caut,
Începe vântul ori o altă vârstă.

ARPEGII VII

Nu, nu mi-aţi dat nimic, mi-am dat eu singur,
Din carnea mea rupând să hrănesc fiara
Înaripată. Înapoi de caut
E numai pentru-al vremii fum subţire.

Cu ce bună credinţă-am jertfit lustruri,
Pământ, cer, dragosti, zarişti, ţări, mied, turmă.
Cât neanturiior le-am surâs, pe faptă
Preţ nepunând — greşind? ghicind? Totuna.

Ipocrizii, ingratitudini, ură,
Drum sprâncenat! n-aţi rămas altor veacuri.
Ca Benvenuto ultimele străchini
De cositor în foc le-arunc, şi nu mor.

„Că forma se va umple-am ştiut” straşnic,
Altfel, cum să mizezi totul pe-o carte?
Altfel, nu vorbeam singur ca nebunii.
Altfel, la ce-aş privi ochiul Meduzei?

OMUL DE ZĂPADĂ

I

Să ne grăbim. Dau anii-n brânci, grămadă,
Îngheţ pândeşte, lupi colindă iar.
Băieţi, vom face omul de zăpadă
— Vă chem pe toţi — în noaptea asta chiar.
Să stea-ntre el şi noi, de-acum nu-i Clipă,
Genune, Spânz, Balaur, Cnut, Alint.
O oală, un cartof, cărbuni, o pipă —
Şi vastul, dens, cât vezi, mortar de-argint!
Spre-a-l smulge-ntreg, spre-a-l scoate ţării-n
Din staniţa-i de fum, de brad, de somn,
Cu nimeni încuscrit, cu luni pe poale
Şi sufletu-n Pleiade, rob şi domn;
Spre-a-ncepe lucrul nostru, orb, de Graţii
Condus, un bob întâi, ca de orez,

Un ou de struţ, rostogolit prin spaţii,
Un creier uriaş cu cerul miez,
Ştiinţă-avem, şi zestre de tăgadă
Din veac, şi gust al jertfei dulce-amar.
Băieţi, vom face omul de zăpadă
— Cu orice preţ — în noaptea asta chiar.

II

Atâtea-n vuiet linii. Straşnic fugă
Rumoarea, timorări din anii grei!
Palmele-ntinse mut, cum pentru rugă.
Vor stabili, prielnic, crugul, de-i.
Vor bâjbâi puţin, ca-n însăşi iaduri,
Cu stăpânire totuşi, şi-ascultând
Cum el spre noi prin branişti trece vaduri
Şi are primul clar răsuflet blând.
În rest, ca-n orice rit: vrăjmaşe duhuri,
Păduri trosnind sub paşii săi, hirsut,
O redresare brusc lângă produhuri,

Şi gândul, spasm, că, da, l-am mai văzut.

E drept, mai copleşit de luare-aminte,
Mai scânteios, la piept când ne-a fost strâns,
Mai ne-nfricat, la strigătul fierbinte
Al soarelui, mai pus pe râs, pe plâns.
Ci altfel, fără seamăn, teamă nu mi-i.
Împurpurat de sens, fratern, trufaş.
Martor frumos fruntariilor lumii.
Şi, c-am vorbit cu el prin timp, chezaş.

III

Aşa, băieţi! Dau anii brânci, grămadă,
Dezgheţ pândeşte, nervi colindă iar.
Veniţi, vom face omul de zăpadă
— Ori vom pieri — în noaptea asta chiar!
Cât încă-s fulgii fulgi, şi leagă-n voie,
Cât taţii acri dorm cu-adevărat,
Cât între mări stă Robinson Crusoe,
Cât şarpele blazării n-a muşcat,
Cât încă n-am sărit de pe planetă,
În geam cât ciocul negru n-a lovit,

Cât polurilor, albul de egretă,
De blăni de urs alb nu le-a năpârlit,
Un ultim bulgăr, dar, în salt, de-a dura,
Arzând sticlind prin simţuri ne-ntrerupt,
Mai net ca pumnul morţii, ori ca ura,
Pufos ca sânul mamei când l-ai supt,
Şi nepândit de smei la pod, monadă,
Lămpaş în centrul bolţii-n loc de stea.
Voi toţi, rămâne omul de zăpadă
Iar restul nu contează, veţi vedea!

MORMINTE TURCEŞTI

Doarme sultanul şi doarme paşa cel sângeros
Şi doarme spahiul întotdeauna gata de luptă —
Turbane mai mari, turbane mai mici, turbane de piatră
în care-şi sfâşie ceaţa bogatele falduri trecând.

Chiparoşii sunt mult mai tineri,
ei nu-şi aduc aminte;
iar noi oamenii imaginăm foarte greu
cât de tare striga sultanul
cât de cumplit lovea paşa calul său negru
şi cu ce chiot beat alerga spahiul peste ţările altora.
Turbane mai mari, turbane mai mici
care sfâşie ceaţa.

Saraievo, 1956

CĂMILELE

Pe culmea domoală, plecate pe boltă
se leagănă cămilele în asfinţit
cu gâturile întinse ca nişte lebede.
Sunt mii de ani de când merg aşa
şi nu mai obosesc şi nu se mai opresc.
Pe spinările lor s-au legănat
toate poverile lumii.
Păşind încet şi grav par însăşi soarta.
Sunt mari ca drumurile ce le străbat
şi triste ca iernile-n stepe.
Acum coboară spre râul Orhon
să bea apă şi să pornească mai departe.

Şi se leagănă odată cu cocoaşele lor
cocoaşele albastre ale Hangailor.

ÎN MUZEUL CZARTORYSKI

Ea coboară şi urcă scările
în muzeul Czartoryski.

Atâtea lunecări de felină
printre degetele culori.

Poetul e-n lacrima lui dintâi,
vede şarpele, mărul

şi Femeia cu nevăstuică de Leonardo
da Vinci. Ea trece lin

ca printr-o apă, prin faţa tabloului,
unde-o pierzi

TRUVER LA FÂNTÂNĂ

Vroiam să se ştie că
mi-a fost greu
în veacul şi locul dat.
Cu zalele nu pentru
corpul meu forjate,
ce le-am purtat.

Şi-am dus prin vis
spadă
şi prin păduri,
şi-am slujit floarea crinului.
Şi chipul pe-o piatră
mi-i scrijelat
într-un dom de sub valul Rinului.

Acum, ostenit şi
Puţin
încărunţit,
numai câţiva paşi
pân-la Castel —

forma pasăre
forma nume
forma lume…
Amin.

Sigmaringen, 1969

FIŞĂ

Cu ochii, în aripi de mori de vânt

Cu pielea crestată de mori de vânt

Apt pentru mori de vânt

SCRIIND CU PIXUL

pe ultimul milimetru de pastă
se face această-nsemnare

ca
să

nu se stingă nici o fereastră
din cât ard prin înserare

ca
să

rămână dovada că epoca
hidrocarburilor a fost

că
a-

tât cât a ţinut numai de noi
n-am cedat

CĂŢELUŞA PECHI

A fost în călduri, întreg februarie.
A suferit ca un… om.
A dorit cu ochii în lacrimi, s-a rugat
În două labe, îngrijorată,
dar nu i s-a-ngăduit, după timp şi loc.
Apoi s-a stins, încet, focul.
Acum trece, absentă, de preţ, prin martie.
Ar putea perora sau scrie.

MONORIME

Să iau în mână şi să strâng
Ghimpii tăi toţi, floare de crâng,
Să-mi înflorească pumnul stâng
De tine, şi să nu plâng.

*

Tăifăsuiri prin Transilvanii
Că prea s-au grămădit anii.
Eh, dacă anii ar fi ca banii…
„L-am văzut la crâşma Stanii… “

*

Cine-nţelege de ce trăieşte
Lasă totul şi iubeşte
Chiar de greşeşte… Şi greşeşte.
Doamne fereşte!

*

Să mă acăţ de un acăţ
Să culeg flori de acăţ
Înnebunit ca şi alte dăţi
Că, Doamnă, nu te mai arăţi.

*

Ca la hangiţa lui un haiduc,
Ceas bate să mă duc.
Frunza e verde şi cântă cuc.
Om uituc…

*

Grai,
Mă trădai!
„Faptele, frate! te apărai.
Mai ştii drumul lor de rai?
*
Iarna o ţine într-un hei-rup.
Jup, pui de lup,
Ici pe genunchi la sărmanul trup;
Vino-n braţe să te pup!

*

Prin toate clinele şi dăţile
Prin toate cetăţile

Câte-ale tale sunt toate dă-ţi-le
Bunătăţile!
*
Că am scăpat de grea furtună,
Să trecem puntea-mpreună.
Să te sărut, uite-aşa, pe... lună.
Cât cerul nu se răzbună.
*
Şi m-am urcat, cică, pe o şa.
Cum să plângem nu prea ţinea,
Am râs atât cât se cuvenea.
Mâine, vom mai vedea...

COLIND

spre pomenirea numitului Gheorghe Şincai
din Şinca, sau la o nouă lectură a Cronicii
românilor şi a mai multor neamuri

A pornit regele Decheval
carele şi Diurpaneu s-a numit
şi a prădat peste Dunărea-n jos
ci Traian ca un viteaz ce era
încă n-a întârziat

A întins dinspre Mesii pod
pre douăzeci de stâlpi
În râu vâltoros plin de moală
a mirare îngust
(cu cât cură râul din lat
în mai îngust şi iarăşi din mai îngust
în mai lat, cu atât… Să nu crezi!
Iar loc altul nu s-a aflat).

Şi în anul acesta 106
mai mult în Dachia a fost.
Stăpânind vistieriile Streinului
jărvind şi mulţămind zeilor,
diregând cetăţile şi făcând
căile şi-apedusurile.

Apoi s-au izbit în lănci schitele,
sarmatele, hunii,
alanii, taifalii, avarii, antele,
Paravatul şi Constantin.
A greşit, n-a greşit Aurelian —
nimeni acurat ştie.

Şi s-au zidit şi custă altare
câtă frunză şi iarbă.
Am trăit, cât am trăit, bine,
scrie Caiu Plautian.

Acum povestea mea s-a făcut,
acuşi se va face a voastră,
să trăiţi şi vă bucuraţi.

În felul acesta în anii lor
şi astăzi se ostenesc:
Craiul în Sarmizoghetuza,
care nu s-a lăsat şerbit;
Nerva, pe cele două ţărmuri,
cu soarele şi cu luna...
Cartea, ca drumul din poveste,
Ler oi Leo...

„NUMIȚI PE CINEVA CARE SĂ VORBEASCĂ ÎN LOCUL DVS. ÎN CAZ CĂ LIPSIŢI”

Surprins şi rănit
de acest „în locul”
mai bine-mi fac puţin
timp

Şi nu fiindcă n-aş şti
vechi dictoane
Sau că aş şti şi altceva
decât să numesc

Mi-ar părea rău
să nu pot vorbi
cum atât de mult m-am temut
pentru orice literă

Vă numesc pe toţi şi pe toate
la urma urmelor
Nu este cazul
dar alt mod nu este

FOTOGRAFIE LA MINUT, VECHE

„alteori din unitate se
formează iar o pluritate”
Empedocle

Suntem cu toţii, familie, în grădină
Între meri şi peri înfloriţi.
Pe masă pâine şi vin şi oglinzi soarelui,
Dar tata se ridică şi pleacă.

Ştim, da, că lumea e bine alcătuită,
Din foc, pământ, aer, apă.
Dar el deodată, ca fript de-aceşti patru stâlpi
O ia pieptiş în spre ei.

Pentru pământ, are-un plug de fier, ce-l mai văd,
Iese cu el pe muncele.
Trece o vale şi-un deal, înc-un deal şi-o vale,
Întoarce şi-ntoarce gliile.

Pentru apă, îi ajung numai două râuri
Ce ne fac să fim între murmure.
Intră în ele cu caii, legaţi, să-i scalde.
Dar nu uit nici ploaia, roua.

Pentru foc, iese-n munte să taie lemne,
Molizi, dar şi frasin, carpen.
Le aduce pe sănii ori pe telegi,
Le zvârlim în cuptor ca-n soare.

Pentru aer, bate Ardealul şi Moldova,
Cu suflul lui îl sporeşte
Când suflă-n pumni, ori în lampă,
Când trece fumând din cuhnii.

Dar pentru aer mai are un fel, se face
Un caier în braţ de-arhanghel
Şi zboară din stea în stea până-n altă poartă.

De unde nu-l mai vezi, bunăoară.

De ce să nu poată fără ajutor, singure
Războiul, stihiile grecilor?
Tuspatru — în formă, la lucru, iarăşi
De când una-s prin el şi-i toate.

Ne adunăm, suntem vast prejmuiţi de tata
Între meri şi pruni lăcrimând.
Pe masă pâine şi vin, nimeni nu se-atinge,
La nesfârşit moartea-n lucruri ninge.

HORĂ CU BA

Ba! răspunde, Ba! răspunde, Ba!
Cine trebuie şi el să-mi dea.

După ce eu zilnic totul dau-l,
Cum să te mai, Doamne, zău, cu Ba-ul?

Fire-ai tu să fii de Baul! Bau!
Fac deodată, şi iar… au. Şi Au!

Bau! la el şi Bau! la mine. Cine
Intră-n horă latră — şi nu-i bine.

HORĂ CU DA

Da şi Da şi Da şi Da şi Da —
Două litere, un D şi-un A.

Bine, domnule, n-ar fi mai bine
Să păstrezi ceva şi pentru tine?

A da totul. De, pe D mai zic
Să-l arunci, aşa, ca pe-un nimic.

Dar pe A? Când în spre Omega…
Să-l vinzi, când ar fi să-l cumperi? A!

LOCALISME

Zâne Dochii torc pe-un scaun jos,
Ca-n copilărie, grea, zăpadă.
Dacă nu-i, nimic nu-i mai frumos,
S-o privim cum cade pe livadă.

Să lăsăm să stea-ntre noi şi ea
Macrameuri vechi şi complicate.
Nu dăm, nu dăm un drăgan de nea
Pe-acăstăile, cu turnuri, toate.

Printre jocul dalb, nebun, de fulgi
Suntem, nu bărbat şi nu femeie:
Puiul târgului adus din bulgi,
Gata-gata-n cetini loc să ieie.

Focu-n sobă e din lemn de fag,
Şparcasa de lut burtoasă-i, clopot;
Nu o spargem, nu, sireap şi pag,
Tot prin nori priori, al vremii tropot.

Vine-o coce, zări cu ea se-ntorc
Să ne treacă ţancuri, le vom trece.
Zâne Dochii jos pe-un scaun torc
Pentr-un rege brad hlamidă rece.

Nu urcăm, şi tot doi câte doi
Am urcat, stă lumea să ne vadă.
Cum de mii de ani, frumos, pe noi
Ai căzut, cazi, vei cădea, zăpadă…

ICOANĂ PE STICLĂ

în zi la anul

Voi doi cu săbii, cu potir şi cumpeni,
Pereche, despărţiţi de-un pom cu flori,
Şi-n mantii roşii peste poale albe,
Şi-n aripi albe şi călcând pe nori,
Arhangheli Gavriil şi Mihail,
Deodată iar din calendar intrând
În casa noastră… totul înnimbând,
Şi „La mulţi ani!” rostind, nu „Iată-ni-l!”

8 noiembrie 1987

EVADĂRI

Felicitări de Anul Nou, trimise.
„Mulţi ani” şi „Sănătate” şi „Noroc”.
Cuvinte droguri: nu sunt bine scrise,
Când le-a şi dus un vânt de larg, de foc.

Bătrânul Moş, un brad, o lumânare,
O sanie, un glob… Le-ai şi uitat.
Găsind cu toate-un *dincolo de zare*.
Sporind în urmă zidul tău *rotat*.

15 decembrie 1987

CEI TREI CRAI

Nu ştim unde s-au dus la întoarcere Craii
după ce steaua,
lor,
li s-a ascuns…
Cu mantiile din semiluni şi coroanele turnuri
scânteind prin adânci seninuri.
Să ne spună ce au văzut ei.
Nu ştim: viaţa i-a resorbit
În grijile oarbe lumeşti,
În fastul şi crimele tronurilor,
ori cerul,
lăsat mai jos prin bătăi de aripi
şi glasuri îngereşti line.
Un văl dintr-o dată îi răpeşte.

Dar între lumea
Răsăritului
şi lumea Apusului
ştim că s-au ostenit
şi au scris o Cale a Laptelui pentru toate
veacurile.
Unde s-au dus, cum veneau în Irozi,
fără cai şi cu săbii de lemn,
În hârtie iucioasă, colorata,
părăsindu-ne-n plin mister,
chiar dacă numai spre a ne spune că ei
nu au văzut nimic,
şi să ne facă din nou fericiţi?

LEAGĂNUL

Există un leagăn, s-a păstrat
într-un pod de casă, departe.
Dacă ar fi al lui Hanibal,
al lui Tutmes III,
al lui Vasile-cel-Mare, s-ar putea vinde
la orice licitaţie, bine.

Are tălpile arcuite ca nişte lacrimi,
ca nişte inimi de turtă dulce.

Dar el n-a fost decât al unui
pumn de cuvinte
În stare totuşi să meargă
pe o bilă de foc printre focuri şi să nu cadă
agitând două steaguri albe.

Are tălpile arcuite ca două sferturi
de lună pe-un ţărm de mare.

Există un leagăn, îl văd prin ani
cu ochi de hărţi etnografice.
Dacă ar fi al lui Hasdrubal,
al lui Mehmet II,
al lui Ioan-Fără-Jară, s-ar putea vinde
la orice licitaţie, bine.

Dar din lemnu-i şi-au luat zborul atât: etnii
de etnii,
pe apele minţii.
De te-ai putea culca iar
şi să dormi în el,
pentru un alt, de crug, avatar,
l-ai fura, de acolo, în zori, într-o noapte.
Ai zbura cu el printre nori
ca Arjuna în carul său pe Câmpia Legii.

Nu-i de dat acel leagăn.

Şi nimic mai de preţ nu-l întrece când se clatină
pe tălpi
din zare în zare.
Îi trimit pânze de păianjen,
priviri
Înstelate din stropi de rouă —
şi da: parcă-şi aminteşte…

Are tălpile pentru pus pe ele Pământul
când abia se mai ţine de somn.

DANS PE GRIND

M-am uitat la împărat
Ici Aşa Oho
Era nins şi-ngândurat
Ici Aşa Oho
M-am uitat la-mpărătească
Ici Aşa Oho
Ea-i la nesfârşit frumoasă
Ici Aşa Oho
Cum, de ce nu-s ei la fel
Ici Aşa Oho
O cunosc după cercel
Ici Aşa Oho
Stă-ntre veşti şi-ntre poveşti
Ici Aşa Oho
Te sfinţeşti dac-o ciupeşti
Ici Aşa Oho

Pentru ea tot cleru' a
Ici Aşa Oho
Stins în lacrimi, ler-u-a
Ici Aşa Oho
Şi aprins cărbuni nebuni
Ici Aşa Oho
Nurii-i bruni, doar sori şi luni
Ici Aşa Oho
Pentru el să fie-au vrut
Ici Aşa Oho
(L-au sporit şi le-a pierdut)
Ici Aşa Oho
Doar războaie şi prăpăd
Ici Aşa Oho
Ursitoare. Nu-l mai văd
Ici Aşa Oho
Lacrimi, ioc! Nici gologani
Ici Aşa Oho
Ca-ntr-o şatră de ţigani
Ici Aşa Oho

Se tot duce pe sub stele
Ici Aşa Oho

Pân-ce-i mii pe glii inele
Ici Aşa Oho
Până ierni pe gând se lasă
Ici Aşa Oho
Ea-i la nesfârşit frumoasă
Ici Aşa Oho

MAGI ŞI STEA

„Şi erau patru magi”[1] sub stea, pe drum,
Ce-i înflorea, când ei vedeau o stea.
„Povară”[2], leagăn, ţel, *aici şezum*
Să poţi să spui, de nu vedeau din ea,

Din Răsărit până-n Apus un pod
De aur, din Nadir până-n Zenit
Tribut şi vis. C-un vicleşug, Irod
În jocu-i i-ar fi vrut, la infinit.

Ci trei, prin rază, totuşi s-au tăiat
Pentr-un prea mult, din veac, iertat nicicând,
Oricât vestirea, ce-i prăda, li-i scut.

Şi ultimul, pe-amurgu-nsângerat,
Cu ei la fel, în cumpeni şi în gând,
Convins că toţi iau tot, de la-nceput.

26 decembrie 2006

[1] A.E. Baconsky, fragment de vers din poezia Drumul magilor.
[2] Lucian Blaga, fragment din versul: „îmi port steaua ca o povară”.

GRAVURĂ

Poeţii din Ardeal prind, rând, să vină.
Un, cu Homer, în Lwov, hunedorean.
Ci cu Olahus să începi, latină
Lră-nstrunând – regent, episcop, şpan.

Şi doi tribuni, ba trei: un Mureşan
Şi un Coşbuc, un Goga, Olt, lavină.
Un Iosif, un Isac, în cel rădvan.
Aron Cotruş, în mâini cu flori de mină.

Un Blaga, împăcând dorul cu mintea –
În loc de-alt trup, doar munţi şi mări să-i dai!
Mihai Beniuc, de-o vreme uite-l, nu e...

Şi-un anonim, despre haiducul Pintea,
Poet, spunând, mânând păduri, nu cai,
Proptit în hăţuri şi strigându-mi: – Suie!